

Novelle fra:

Pindsvin kan ikke svømme

"Atopisk dermatitis"

Jeg vågner ved, at telefonen ringer og forsøger at fokusere på nummerviseren.

Det er Anders, så jeg tager den.

Han siger, at vejret er godt.

"Okay?", siger jeg koldt

Han siger, at han er på vej i Dyrehaven.

"Okay?" gentager jeg mildere stemt, fordi jeg gætter, hvad der nu vil komme.

"For at filme."

"Okay!"

Anders spørger, om vi skal ses i aften, og humøret stiger et par grader til.

"Til en kop røg og måske et enkelt hiv af en øl," svarer jeg og fortsætter, "Tager du film med?"

Anders bekræfter

"Fedt nok, vi ses, Andy."

Jeg lægger på og leder efter en pakke Rizla, jeg købte i forgårs. Hele rummet bliver trawlet igennem, selv stakken med blade bliver endevendt. På spisebordet finder jeg omsider et blad Rizla, klemmt ind under askebægeret.

Hun har skrevet en besked på det. Hun må have gjort det, mens jeg var på lokum, lige inden hun gik.

"Tak for i nat. Kys M.J.," står der sammen med et telefonnummer. Hvor originalt. Hun var i grunden helt fantastisk original, den lille pikslikker. - Nej, ikke engang det kunne hun finde ud af. Hun lå bare og suttede og nappede. Lydig og servil ud over alle grænser. Der var ikke det, jeg ikke kunne bede hende om. Men jo mere jeg bad om, desto mere kedeligt blev det hele bare, indtil hun endelig kom med et hvin, og jeg simulerede en orgasme, som højst var en ejakulation, og vi faldt i søvn efter at have røget den obligatoriske, krøllede cigaret.

Hvorfor helvede skulle jeg ringe til en dåse, jeg tilfældigt mødte i byen i går. Dårligt nok en babe. Hvordan kan hun gøre sig forhåbninger om, at jeg skulle ringe, når alt, vi gjorde i går var at chit-chatte om dit og dat og hendes datter og ingenting og røv og nøgler, indtil vi var tilpas stive til at gå hjem til mig for at bolle.

Jeg spekulerer på, om hun er pervers på en eller anden halv-nekrofil måde. Det kunne være derfor, hun skreg og stønnede "Åh Gud, jeg dør", da hun kom. Men nej, hun har nok bare set for mange franske film, den lille dåse.

Jeg ruller en smøg af hendes Rizla-besked og nyder dagens første inhalationer mere end ellers. Sætter vand over til kaffe. Rigtig kaffe. Min egen kaffe. Ikke som det sjask, hun lavede i morges.

Tøjet på. Jeg tænder lyset over det lille skrivebord og ser det røde mærke i

kalenderen. Min sygemelding skal forlænges. Jeg skal være hos lægen om tre kvarter. På med overtøjet. Ned ad trappen. Ud på gaden for at nå en af de gule, rullende pestbuler.

Jeg tonser over gaden. Da jeg er nået midt ud på kørebanen, standser en metalgrøn BMW trehundredetyrker foran mig med hvinende bremses. Der sidder en kælling ved rattet og gestikulerer undskyldende med et smadret udtryk i ansigtet. Hun får fingeren, og jeg kommer tre minutter for sent til konsultationen.

Idet jeg tager overtøjet af, kommer jeg i tanker om kedelen, der står og koger hjemme på komfuret.

Jeg rømmer mig og hilser på sekretæren. Så kommer gamle Christian ind. "Goddag, Michel!" siger han og smiler af en eller anden grund ekstra stort. Han har en medicinstuderende i praktik, som han vil pudse på mig, siger han. Så tror da fanden, at han smiler, så man kan se alle guldkronerne. Halvt så meget arbejde, dobbelt så mange kunder igennem møllen og flere kroner til vinterferien. Og så hedder hun Marianne Jespersen.

Gudfader for et navn.

"Er hun helt færdig med studiet?" spørger jeg med et grin.

"Uh ha, jada, faktisk så godt som, og jeg kan godt sige dig, at hun er meget grundig, meget sød og meget nydelig", svarer den gamle starut med sine hænder lukket fast om mine.

En vammel vane, der sikkert vækker tillid hos gamle patienter. Jeg går kold, når folk rører ved mig på den måde.

"Denne vej", siger han og trækker mig afsted til en del af konsultationen, jeg ikke har været i tidligere.

Vi banker på, og døren går hurtigt op. Briller i panden, hvid kittel og hvide, kappeløse træsko, men jo, den er god nok. Det er hende.

Jeg rækker automatisk hånden frem, mens Christian giver mig et klap på skulderen og forsvinder. Hun nikker venligt og inviterende, ser det ud til, men det kan hun vel for helvede da ikke?

"Kom ind og sæt dig ned", siger hun. Neutralt og med en glat pande under brillerne. Hun sætter sig, og jeg forsøger at genkende noget af hende, ud over hende lille ansigt over den latterlige kittel. Håret er sat anderledes, mere kedeligt end i går. Hun er af middelhøjde, men jeg kan ikke bruge iagttagelsen til noget, for jeg kan ikke huske, om vi på noget tidspunkt stod op sammen i går.

Men stemmen er jeg sikker på, "Åh Gud, jeg dør."

Hun rømmer sig og ser på mig, kan jeg mærke. Ingen grund til at se op.

"Det var hurtigt?", siger hun muntert.

Jeg laver en grimasse, der skal forestille et smil og ser op under øjenbrynene.

"Hvad kan jeg hjælpe dig med?"

"Min sygemelding. Jeg vil gerne have min sygemelding forlænget."

Stenansigt.

Hun bladrer i min journal. Længe, synes jeg. Gad vist, hvor meget Christian har skrevet i den i tidens løb.

"Ja ... Der står her, at du har lidt af atypisk dermatit med voldsom kløe og desuden haft en forværring af din astma."

"Ja", svarer jeg, mens jeg stadig sidder og forsøger at genkende mere af hende.

Marianne Jespersen, stud. med., men det er stadig kun ansigtet, der siger mig noget. Hendes lille, spidse ansigt.

"Hvad arbejder du med?"

"Layout ... ja ... det sagde jeg vist ..."

"Jeg mener, hvordan er dine arbejdsforhold, hvordan sidder du, når du arbejder, og hvor længe sidder du foran computeren? Sådan nogle ting ..."

En kølig, nøgtern og saglig tone. Den lille sæk, kunne hun da ikke lige slappe lidt af? Jeg fortæller hende om belysningen på kontoret og vinylgulvene, statisk elektricitet og det elendige indeklima. Jeg får også sagt noget med, at jeg er kommet til at spekulere over, om jeg nu er et ordentligt menneske, siden jeg kan gå hen og blive syg af at arbejde med den skide mus.

Jeg ser på hende. Hun sidder med en notesblok og noterer. Hun skriver det fandeme ned, det der med at være et ordentligt menneske. Christ!

"Jeg er nødt til at vide noget mere om din dermatit", siger hun kort.

Jeg fortæller hende det, jeg så tit har sagt til Christian. Siger, at den viser sig som en voldsom rødmen forskellige steder på kroppen, og at den klør, så jeg ikke kan sove om natten.

Jeg siger ikke noget om, at Christian også har givet mig nogle sovepiller. Og slet ikke, at jeg har solgt dem til en af mine kammerater, der godt kan lide den slags.

"Hvor optræder den?" spørger hun.

"Under armene, på ryggen ... også i skridtet."

"Lad os se på det."

Hendes gestus siger: "Ja, værsgo at lægge tøjet."

Jeg kigger på hende og har lyst til at rejse mig og gå. Bare sådan. Gå.

Hun nikker igen. Indbydende og forventningsfuldt. Tøvende tager jeg sweatshirten af og lægger den sammen med undertrøjen på ryggen af min stol.

I det samme rejser hun sig og retter en lampe imod mig. Jeg står med nøgen overkrop. Kigger skiftevis på hende og ned ad mig selv. Fandens også, at jeg ikke tog nogle andre jeans på, de her har for høj talje og skubber mine lovehandles op. Jeg ved fandeme ikke, hvad jeg ligner.

Og hun løfter mine arme og inspicerer armhulerne, som var de kilder til den højeste visdom, hun tager en lille lampe og inspicerer min ryg. Om ikke andet kan hun da nu konstatere, at jeg har bumser på ryggen.

"Tag dig sammen, mand", tænker jeg, "du er til lægen for at få forlænget din sygemelding. Du skal undersøges".

Hun trækker vejret hørligt gennem næsen deromme. Sådan lød hun ikke, mens hun sov, nu er det sådan en "jeg-er-voldsomt-koncentreret"-vejrtrækning. Så trækker hun en skuffe ud, tager et par gummihandsker på og begynder derefter at prikke mig under skulderbladene.

Som om jeg fejlede noget. Som om der var noget at finde deromme. Gummifingre op og ned langs rygsøjlen. Helt om i nakken og op på halsen. Som gummisøstjerner vandrer hendes hænder rundt på mig.

Den ene hånd standser ved det bagerste af kæben. Der hvor jeg skar mig tidligere i dag. Efter at have registreret hudens ømhed ved hendes berøring fornemmer jeg et kort øjeblik, at gummifingeren standser og berører mig med en anderledes, mere glidende bevægelse. Næsten som et kærtegn.

Måske gibber det i mig, måske drejer jeg mig en anelse imod Marianne.

"Stå stille lidt endnu, tak", siger hun tørt og med dæmpet stemme.

"Du må godt vende dig. Træk vejret dybt ind og ud. Helt ind. Alt hvad du kan. Ja, det er godt."

"Sådan sagde hun også i går", tænker jeg og håber, at hun kan høre mine tobakslunger. Jeg forsøger at visualisere en pakke Kings, mens jeg står der, men inden jeg rigtig kan se den for mig, har hun sagt, "Ja, tak. Du må også gerne tage bukserne af."

Jeg kigger på hende. Det mener hun vel for helvede da ikke?

"Vi må have undersøgt dig ordentligt, ikke?"

Hun skæver til uret. Jeg tager bukserne af. Langsomt. Til sidst retter jeg mig op i mine underhylere.

Hun peger på dem. Stadig med gummihandsker på.

"Ja, dem er jeg også nødt til at bede dig tage af."

Hun kan sagtens, den lille dåse. Hun kan sagtens. Jeg lægger underbukserne og stiller mig rør, som vi stod til sessionen. Jeg koncentrerer mig om billedet af 18-års knægte, der forsøger at se afslappede ud i underhylere, mens lægen går rundt og rager på dem. Imens løfter hun op i pikken og inspicerer pungen i lyset fra lampen.

Jeg kigger ikke ned, men bliver berørt og befamlet af en hånd med præservativer på fingrene. Jeg risikerer at blive stiv, mens hun sidder der og roder med mine nosser.

"Ismand-ikke-blive-stiv-ismand-ikke-blive-stiv-ismand", chanter jeg for mig selv. Så meget skal hun ikke have, frøken Jespersen, hvis briller stadig sidder i panden og glimter imod mig. Jeg står med let spredte ben og skæver ned til hende på gulvet.

Kedelen på komfuret hjemme i lejligheden. Hvad sker der, når den er kogt tør?

Et suk, en rømmen, hun rejser sig.

"Ja, tak ... Ja, nej ... Jeg skal da også lige se dine fødder", siger hun så. Atter med blikket mod det lille ur på skrivebordet.

Og nu må jeg sidde splitter-Hans-Jørgen på kanten af stolen med benene skiftevis lagt over på hendes knæ, mens hun skiller mine tæer ad.

"Spred dem lidt."

"Det sagde jeg også til hende i nat", tænker jeg og hører i det samme klinikkens dørklokke og telefonen ude i receptionen.

Gad vist, om naboerne kan høre kedelfløjten? Satte jeg overhovedet fløjten på?
"Tak."

Hun slipper min fod og beder mig om at klæde mig på igen, mens hun skubber brillerne ned på næsetippen, trækker handskerne af med små svuplyde og begynder at gøre notater på sin blok. Jeg klæder mig på, som gjaldt det om at nå bussen, mens jeg spekulerer på, hvad jeg skal sige for at få hende til at forlænge min sygemelding, og på, hvad jeg skal sige til forsikringen, når jeg kommer hjem.

Hun ser op og tager en dyb indånding. Brillerglassene glimter atter imod mig.
"Nu skal du høre. Du har en lille smule fodsvamp, det man også kalder for "athletes foot". Det kan skyldes, at huden ikke kan ånde frit. Men jeg er altså ikke i stand til at finde noget som helst, der indikerer, at der er nødvendigt, at du får forlænget din sygemelding. Din atopiske dermatit er væk, og jeg kunne ikke høre noget, der indikerede ny astmamedicin. Hvis der ikke længere er noget at se," her kigger hun ned i journalen, "kan jeg heller ikke se nogen grund til, at vi skal forny recepten på din sovemedicin. Så alt i alt må jeg sige, at du godt kan ringe til dit arbejde i dag og sige, at du kommer på arbejde igen."

Jeg har vendt vrangen ud på min sweatshirt, og vender den langsomt uden at se over på hende lægen.

"Ja, øhm ... Jeg regnede egentlig med ... Jeg er jo vant til at blive undersøgt af

Christian", siger jeg drævende.

"Ja?"

Hun ser på mig. Spidser munden en smule og lægger blyanten fra sig på bordet med et lille smæld.

"Tror du ikke også, at han skal se på mig?"

"Ved du hvad, jeg arbejder på linie med Christian."

"Jamen, der var bare fordi, at han jo har haft mig ..."

Jeg suger luft ind imellem tænderne.

"Igennem flere år, ikke ..."

"Det skal du ikke tænke på", snupper hun mig af. "Vi har fået konstateret, at din dermatit er væk, og at din astma ikke er slem for tiden. Så med mindre, der er andet, jeg skal se på, kan du godt begynde at gå arbejde igen."

Jeg nikker og vender mig mod døren for at gå.

"Og øh ..."

Hun ser op, sætter brillerne op i panden igen og smiler for første gang.

"Hvis der bliver noget, kan du bare ringe, ikke?"

(s. 64-73)

© Rolf Sindø

[Udskriv](#)

[Tilbage](#)